CLAUDIU VODĂ

BIM, BAM, BUF!

EDITURA ION CREANGĂ

virtual
project

CLAUDIU VODĂ

Bim Bam Buf!

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI–1975

Ilustrații:
ILEANA CEAUȘU-PANDELE

CONSUEL

E seară. În curte toate dobitoacele se pregătesc de culcare, în afară de Consuel, cel mai dolofan și mai hămesit motănel, care se pregătește să-și ofere un desert mai substanțial, căci masa de seară a fost pentru el foarte puțin satisfăcătoare. Nu este de fapt, prima dată cînd i se întîmplă acest lucru, căci în ultimul timp porția de mîncare nemărindu-se proporțional cu creșterea lui în greutate, Consuel a trebuit să facă — fără vrerea sa — o foarte serioasă «cură de slăbire». Iată-l acum, strecurîndu-se pe sub streașina casei, de unde așteaptă plin de nerăbdare să se înnopteze și să înceapă vînătoarea de vrăbiuțe. Speră, ca cel puțin în seara aceasta, să aibă mai mult

noroc. Și, gîndindu-se la un mare succes, care pentru el înseamnă patru vrăbii (pot fi și vrăbioi, pițigoi ori rîndunele), Consuel se linge pe botic scoțînd toată limbuța lui afară pentru a mări plăcerea unei atare închipuiri. Iată, soarele deja nu se mai vede și pe peretele casei urcă, tăcute, umbrele înserării. Vîntul poartă, leneș, o urmă de somn prin aer; Consuel cască alene, dar nu de somn, cum s-ar putea crede, ci de foame.

Iată-l și pe stăpînul casei întorcîndu-se din vecini cu pași gălăgioși, care răsună puternic pe pietrele curții: boc, boc, boc... Uuuuf! Bine că a dispărut! își spune Consuel; de-acum pot trece la «lucru».

Deodată un zgomot suspect îi atrage atenția: de undeva, din pod, a auzit un ciripit de vrăbiuță. Pe unde a putut intra? Pe lîngă el, în nici un caz, este absolut sigur.

Și, fără să-și mai pună întrebări, motănelul se strecură cu pași catifelați în podul casei: un pas, doi pași, încă unul... atenție... acum cu dreptul, apoi cu stîngul... miroase atent... dar nimic...

Relaxîndu-și mușchii, Consuel se linge iarăși pe bot, de astă dată cu nostalgie și cu regret, după care se întoarce la locul de pîndă. Își potrivește ochii pentru noapte (între timp se înnoptase de-a binelea), își aranjează nițeluș blănița, care în timpul incursiunii se cam șifonase, își încordează puternic auzul și... Timpul trece însă: tic-tac, tic-tac. În tăcerea nopții inima i se aude și ea: poc-poc, poc-poc... Și din nou zgomotul acela suspect, ca un ciripit slab, dar foarte clar! Acum n-o va mai lăsa să îi scape! Un pas, doi pași, încă unul... atenție... acum dreptul, buuuuun; pînă aici totul a mers perfect. Dar zgo-

motul a încetat, mirosul nu semnalizează nimic... încordare maximă... atenție, pregătire pentru atac: zgomotul s-a auzit iar foarte clar, mușchii se contractă, ochii strălucesc puternic:

SALT!

Un urlet prelung ca o sirenă străbate noaptea. Consuel zvîcnește ca o nălucă afară, cu labele încă arzîndu-i de durere, ciufulit și miorlăind trist. După care se strecoară pe lîngă colțul casei, de unde Mihaela chicotește în hohote subțiri de rîs, ținînd încă în mînă mecanismul cu care și-a reglat «vrăbiuța» ei teleghidată.

— Așa, Coconule! îi spune ea, am încheiat azi prima lecție despre «ocrotirea vînatului».

VIOARA DE ARGINT

Cînd s-a trezit dintre scutecele lui mătăsoase, greierașul a privit cu uimire împrejurul său. Din toate părțile curgeau fluvii, fluvii de lumină, care cădeau în cascade fără de zgomot peste o lume verde.

Îl dureau ochii de atîtea lucruri noi, pe care niciodată nu le bănuise că pot exista, atîta timp cît dormise. Pentru că, dragi copii, trebuie să știți că greierașul se trezea dintr-un mare somn. El nu adormise, ca voi, seara, pentru a se trezi dimineața, găsind la căpătîi pe măicuța ori, poate, pe bunica. Nu, nicidecum.

Tot timpul vieții lui de pînă atunci, el nu fusese nici o clipă treaz, ci stătuse în pămînt, sub o piatră, într-un somn greu de tot, în care nu visase nimic, absolut nimic.

Și închipuiți-vă că s-a trezit într-o dimineață stînd singur la umbra unui lucru, care lui i se părea mult mai mare decît soarele și în timp ce privea uimit în dreapta și-n stînga, încercînd să înțeleagă ce se întîmplă cu el, simțea cum îl cuprinde amețeala de atîta lumină și de atîtea lucruri. De aceea închidea ochii din cînd în cînd și după ce se odihnea îndeajuns, îi deschidea încetul cu încetul, de teamă să nu dărîme, din greșeală, frumoasa priveliște.

Ba, într-un timp, i-a fost foarte frică, gîndindu-se că nu e totul decît o înșelătorie și că, de fapt, el se găsește tot în adîncul pămîntului, dormind lîngă fruntea unei pietre, în întuneric și în umezeala călduță a aburilor care umblau pe dedesubt. Și-atunci i-a venit să plîngă și chiar a scăpat o lacrimă.

— Hei, de ce plîngi, greierașule? a auzit o voce groasă.

Greierașul a deschis brusc ochii și a privit împrejur, să vadă de unde venea vocea.

— Nu... nu plîng! reuși el să spună. Dar... dar tu cine ești? întrebă el cu sfiiciune, privind în toate părțile și neștiind de unde să aștepte răspunsul.

— Ha! ha! se auzi iar vocea. Toată lumea mă cunoaște! Se vede că ești foarte neștiutor, de vreme ce n-ai aflat că eu sînt varza...!

Greierașul se ghemui speriat lîngă tulpina verzei, care rîdea de i se scuturau fustele. De atîta rîs, picăturile de rouă adunate în timpul nopții se scurgeau ca pe sticlă și

dintre foi cădeau ca niște bolovani mari, transparenți, care erau cît pe ce să-l atingă.

— De ce te-ai speriat? continuă varza, venindu-și în fire, nu-ți fac nici un rău. Știi, zise ea după o pauză, se zice despre mine că sînt o ființă foarte de treabă. Unii or să-ți spună că sînt cam proastă, dar să nu-i crezi. Sînt niște răutăcioși.

Greierașul era din ce în ce mai uimit. Cum ar putea cuteza cineva să spună despre varză ceva rău, ea, care este atît de mare, atît de înaltă, atît de puternică și atît de... în fine, nu înțelegea cum ar putea exista cineva mai deosebit decît varza.

— Dar, ia spune, de ce ești atît de supărat, greierașule? îl întrebă ea din nou, căci se vede treaba că verzele sînt limbute și cum găsesc pe cineva cu care să discute, stau la taclale ceasuri de-a rîndul și nu se mai satură vorbind, pînă cînd cade roua. Atunci ele își strîng rochiile, să nu le fie frig, și adorm pentru cîtva timp, apoi se scoală cu noaptea-n cap. Dar greierașul n-avea de unde să știe toate astea, căci el abia se născuse.

— Știi, eu... eu m-am trezit aici, la rădăcina ta, și... știi, sînt atît de mic... Mi-e așa de frică de toate lucrurile astea... Și e așa de cald... Iar totul este atît de frumos!

— A, va să zică, răspunse varza dumirită, ți-e, cum s-ar spune, frică să pleci în lume!

— Da, pentru că eu sînt atît de mic! repetă greierașul care se vede că era foarte îngrijorat din pricina propriei micimi. Și, continuă el, tu ești atît de mare, atît de înaltă, atît de puternică... Nici nu cred că există cineva mai deosebit decît tine!

— O, dar greșești, greierașule! Vaca este mult mai mare decît mine, și mult mai puternică. Eu cred că nu mai este nimeni mai important decît vaca. Ea poate chiar să mă mănînce, dintr-o singură înghițitură.

Greierașul sughiță de uimire și încercă să-și închipuie un lucru mai mare și mai puternic decît varza.

— Și vaca are tulpină? întrebă el curios.

— Nu, nici gînd! Vaca n-are nici rădăcini, nici tulpină și nici frunze, ea are picioare ca și tine și poate, dacă vrea, să străbată într-o zi toată lumea!

— Hm! făcu greierașul, va să zică și eu aș putea... În sinea lui, era foarte mîndru că are picioare iar varza nu are.

Asta era prima lui victorie și-l făcea cît se poate de încrezător.

Acum nu-i mai era așa de frică de varză. Ba, după ce făcu vreo cîțiva pași, observă că aceasta nu era chiar așa de mare și că, dimpotrivă, există multe lucruri mai frumoase decît ea.

— Poate că e mai bine, își spuse el, să fii mai mic, să poți să te plimbi de colo-colo, să vezi o mul-

ţime de lucruri şi să te bucuri de tot felul de privelişti.

Şi tot mergînd el aşa, minunîndu-se de tot ce întîlnea în cale, ajunse lîngă un lucru foarte frumos, era de zece ori mai înalt decît varza şi de cel puţin tot atîtea ori mai frumos.

— Asta ce-o mai fi? îşi spuse.

— Cum, greieraşule, nu mă cunoşti? îi răspunse o voce catifelată, care îi prinsese gîndul din văzduh. Eu sînt crinul cel alb, fratele zăpezii.

Greieraşul nu ştia ce înseamnă zăpadă, dar îşi dădu seama că trebuia să fie ceva alb, ce era rudă cu această fiinţă atît de gingaşă.

— Vino să-ţi arăt palatele mele, îl îndemnă după cîteva secunde crinul cel alb, fratele zăpezii, pe greieraş, aplecîndu-se din tulpină pînă la pămînt. Greieraşul păşi pe treptele florii şi intră într-o încăpere cu totul şi cu totul de argint. Jur împrejur erau covoare atît de subţiri şi de fine, încît îi era teamă să se uite la ele, nicicum să le atingă cu picioarele.

În mijlocul încăperii era un candelabru, tot de argint, cu mii de braţe, în care erau aprinse lumini dintre cele mai curate din cîte văzuse el în acea dimineaţă.

După aceea, greieraşul intră în sala tronului, care era cu totul şi cu totul de aur.

Covoarele erau mult mai frumoase, iar candelabrul era de o mie de ori mai încîntător.

În plus, din vase tot de aur şi ele, ardea nişte pudră, care dădea cele mai fine arome din cîte mirosise greieraşul. Mult s-a mai minunat el de cele văzute.

— Un lucru nu înţeleg, spuse el. Zici că asta e sala tronului. Dar unde este plecată regina?

— Regina mea se numește albina și ea este cea mai harnică și mai iscusită ființă pe pămînt. Ea este plecată acum peste mări și țări, în zbor, să aducă leacul fermecat pentru a transforma cu el aurul florilor în miere.

— Va sá zică, cugetă iar greierașul, după varză urmează vaca, după vacă, crinul, iar după aceea albina, care este cea mai harnică și mai iscusită ființă de pe pămînt. Varza era mare și înaltă, vaca avea picioare, crinul, palate, iar albina avea aripi și zbura. Dar eu, eu sînt atît de mic și atît de neînsemnat! Eu nu am nici aripi, nici palate, nici nu sînt mare ca vaca să pot înghiți dintr-o singură îmbucătură o varză, care este de o mie de ori mai voinică decît mine. Eu nu însemn nimic pentru nimeni! încheie el, trist.

— Nu, greieraș mic și neștiutor, n-ai dreptate. Tu nu ești mare ca varza, și nu ai palate ca mine, și nu poți să zbori. Dar tu ai dorul de a cînta. Prin el, lumea o să te cunoască și o să te aștepte pretutindeni cu nerăbdare. Tu ai să aduci multă alinare lumii, mai multă decît îi voi putea aduce eu, sau varza, sau albina.

Greierașul se bucură tare de cele auzite. Atît de mult, încît

după ce plecă din palatele crinului, își dădu seama că uitase să-l întrebe ce înseamnă de fapt «a cînta».

Și tot plimbîndu-se de colo-colo prin marea grădină, căreia nu-i dăduse încă de capăt, ajunse să cunoască o mulțime de lucruri, dintre care unele îi plăcură foarte mult. Era așa de încîntat, încît nici n-a observat că soarele a coborît de pe cer, printre ierburi și s-a lăsat întunericul.

După un timp, de după deal s-a arătat o ființă ciudată. Era la fel de albă ca un crin, dar nu avea tulpină și parcă plutea printre apele văzduhului.

— Cine ești tu? Semeni cu o zînă! spuse greierașul.

— Nu sînt zînă, eu sînt luna. N-ai auzit de mine pînă acum?

— Ba da... adică ba nu, n-am auzit, dar acum, după ce te-am

văzut abia o dată, mi se pare că te știu dintotdeauna... de cînd m-am născut.

Apoi după un timp:

— Să știi că ești tare frumoasă. Și mult mai înaltă ca varza și mai frumoasă decît crinul și cred că tu zbori mai bine decît albina.

— Așa este, greierașule! îi răspunse luna.

— Ce păcat că nu sînt ca tine! adăugă el. Crinul mi-a spus că și

de mine se va minuna lumea, cînd mă va auzi cîntînd. Dar în zadar am încercat să cînt toată ziua, căci n-am știut cum!

— N-ai știut pentru că nu cunoscuseși încă varza, crinul, albina, pe mine, nu cunoscuseși, dragă greierașule, și nu știai pentru cine o să cînți. Dar acum, că ai văzut toate acestea, vei ști să cînți mai frumos decît puteai crede vreodată.

Și terminînd de vorbit, luna îi dărui greierașului o vioară atît de mică și atît de frumoasă, încît acesta se minună de măiestria cu care fusese lucrată. Era toată de argint, iar în loc de coarde avea fire de lumină.

Și pînă să apună luna, greierașul începu să cînte atît de frumos, încît toată grădina se trezi să-l asculte.

Iar spre dimineață, varza îl văzu, spre marea ei surprindere, pe micul greieraș, adormit cu vioara lui de argint în brațe, lîngă tulpina ei.

POVESTE CU UN COCOȘ, UN LICURICI ȘI O ZI DE PRIMĂVARĂ

Era odată, pe cînd animalele aveau glas de oameni și gîndeau ca și aceștia, pe cînd țara lui Veste-Poveste se întindea și la mine în ogradă și eu eram încă un copil, deci cam pe atunci, în curtea mea era o mare împărăție de găini, unele albe ca zăpada, altele roșii ca focul, peste care străjuia un cocoș falnic și foarte mîndru de înțelepciunea lui, dar mai ales de vocea sa mlădioasă și puternică. Așa se face că lui i se dădu cea mai plăcută însărcinare care i se putea da unui cocoș: aceea de a vesti orele nopții și ale zilei cu o trîmbiță de aramă.

Deși această treabă era cam obositoare pentru el, căci nu-l lăsa să

doarmă îndeajuns, cocoșul n-ar fi renunțat în ruptul capului, din două motive: primul era că niciodată un alt cocoș nu refuzase o asemenea ofertă; al doilea era că respectul pentru el crescuse și găinile de la cea mai mare distanță veneau să-l admire, spre necazul celorlalți cocoși. Într-una din zile el a fost chiar și la televizor, unde a susținut un frumos recital cu Nușa-Găinușa în opereta «Vînzătorul de păsări».

Ei, dar să nu ne lungim prea mult cu povestirea noastră. Într-o noapte, după ce se uită la ceasul

său de buzunar și văzu că era ora 23 și 50 de minute, cocoșul își luă trîmbița și porni către maidanul din fundul curții, unde dădea întotdeauna ora exactă ori vreun anunț mai important. Ajunse deci pe maidan, trase aer în piept și începu să vestească, prelung și melodios, orele 24. După ce termină, cocoșul băgă ceasul în buzunarul de la piept și voi să plece, cînd jos, în praf, deslusi o luminiță ciudată, nu prea puternică, dar ispititoare. Întîi se gîndi că, din cauza efortului de a sufla în trîmbiță vede stele verzi, dar, cum luminița nu era verde, își dădu seama că greșise și că trebuie să fie altceva.

«Eu, care sînt atît de înțelept, își spuse cocoșul, ar trebui să știu ce este această luminiță firavă... Poate este un diamant, gîndi el săgetat de plăcere. În cazul acesta voi fi și mai falnic, și mai frumos...

Dar nu este un diamant, își spuse el, căci acestea nu mișcă, și, chiar dacă ar fi, nu mi-ar folosi la nimic, căci mătușa mea m-a învățat să mă fac respectat prin mine însumi și nu prin podoabele mele. Ar putea fi o sămînță, adăugă el. Numai semințele au asemenea tainice puteri încît din ele izvorăsc, noaptea, lumini. Da, da, cred că este o sămînță vrăjită...»

— Ai ghicit, falnice cocoș, îi spuse luminița. Sînt o sămînță de ghiocel, vrăjită de către zmeul Coropișniță, ce se ascunde în pămînt, să mă prefac în licurici, pentru că n-am vrut să-i fiu soție. Iar vraja lui mă ține legată de șapte ani: noaptea sînt o luminiță călătoare, iar ziua un viermișor urît care, dacă nu s-ar feri, ar fi mîncat de păsările cerului. De șapte ani nu pot să rodesc, căci vraja este foarte puternică. Dacă nici după trecerea aces-

tui soroc nu se găsește cineva să alunge vraja, eu voi muri, căci viața mea se termină dacă nu încolțesc o floare.

— Cum aș putea să te ajut? îl întrebă atunci cocoșul, impresionat de povestea lui. Unde își are sălașul zmeul Coropișniță? adăugă el bombîndu-și puternic pieptul, deși micul licurici nu putea să-l admire.

— El locuiește în hrubele pămîntului, spuse licuriciul, și e foarte șiret. Ca să-l învingi îți trebuie nu numai putere, dar și înțelepciune, căci zmeul este căpetenia unui popor de viermi și de gîndaci foarte numeros, care te-ar putea ucide pe loc. Te încumeți, așadar, să mergi la luptă, falnice cocoș?

— Să pornim, micule licurici!

Atunci licuriciul se sui pe aripa lui și porni drumul lung către împărăția zmeului pămîntului. Și merseră ei și merseră, cale lungă să le-ajungă, străbătură ograda de-a lungul, ajunseră în grădina din spatele casei, și după alte cîteva ore, ajunseră în livadă.

— Am ajuns, voinice, spuse licuriciul. De-acum începem să coborîm pe celălalt țărm. Și zicînd acestea îi arătă cocoșului o despicătură în pămînt, pe care el o mai văzuse în călătoriile lui, dar n-o luase în seamă. Uitîndu-se încă o dată la cerul spuzit cu stele, își dete drumul în zbor, pe celălalt tărîm. Și coborî așa, timp îndelungat, pînă cînd simți iarăși pămînt sub picioare și văzu cu uimire că pe acest tărîm este lumină. Licuriciul îl atinse cu o baghetă și îl transformă în viermișor de mătase, ca să nu fie recunoscut, și îl sfătui ce să facă, apoi îl lăsă singur; și merse cocoșul și merse, pînă ajunse la castelul lui Coropișniță.

Palatul zmeului era clădit într-o rădăcină uriașă, suspendată în aer. Cocoșul se agăță de un firișor de rădăcină și urcă. Cînd ajunse sus, bătu în porți și, condus de un mare alai de gîndaci, pătrunse în sala tronului, scobită într-o rădăcină mai puternică, unde zmeul tocmai se ospăta clefăind dintr-un fir de iarbă proaspătă.

— Să trăiești, măria ta, sînt solul gîndacilor lucrători ai mătăsii și am fost trimis de starostele nostru să vă meșteresc vouă și supușilor voștri cele mai frumoase mantii, în schimbul fluturilor pe care măria ta îi ține ascunși în închisorile palatului.

— Da? zise Coropișniță mișcîndu-și trompele de plăcere. Mă bucur dar dacă n-o să te ții de cuvînt, unde-ți stau picioarele o să-ți stea capul. Pleacă, la lucru; pînă mîine dimineață să termini, mai spuse el și începu să molfăie un alt firicel.

Cocoșul se retrase într-o cameră a palatului și în cîteva clipe, mulțumită sfaturilor licuriciului, făcu o mulțime de veșminte care de care mai frumoase, pentru zmeu și supușii săi. Cînd termină îi chemă pe toți și-i puse să îmbrace hainele. Iar după ce le îmbrăcară aceștia începură să țipe la început mai tare apoi din ce în ce mai încet, căci hainele îi ascunseseră ca în niște închisori rotunde, fără nici o ieșire. Mătasea fusese fermecată, căci, ca și la viermii care o lucrau, cei ce se îmbrăcau cu veșminte făcute din ea nu mai puteau ieși dinăuntru. Așa se face că zmeul și ai săi dispărură pe vecie. Viermele de mătase se dădu de trei ori peste cap, se transformă iarăși în cocoș și dînd de cîteva ori din aripi, ajunse iar pe țărmul de sus, unde tocmai se făcea ziuă. Se gîndi că găinile încă

mai dormeau, căci nu le trezise din somn și ele credeau poate că este încă noapte. Se sui așadar pe un tăpșan și cîntă din toate puterile:

— Cucuriguuu! Cucurigu!

Găinile se treziră și în lumina soarelui care se ridicase pe cer de trei sulițe văzură cu mirare că el, cel mai vestit cocoș, devenise și cel mai frumos: era îmbrăcat tot în zale de aur care străluceau uimitor în soare, avea o pereche de pinteni noi și un paloș de argint la cingătoare.

Iar eu, uitîndu-mă în grădină, am văzut că răsăriseră o mulțime de flori, care de care mai albe și mai frumoase.

În mijlocul lor era un ghiocel mai mare și mai strălucitor decît toate, care m-a chemat și mi-a spus, pentru voi această poveste.

ÎNTÎLNIREA

Cucurigu! Cucuriguuu...

— Ah, s-a și făcut ziuă, își zise Nușa, găinușa cea roșcată, deschizînd alene ochii și ieșind din coteț.

Soarele, cu razele lui aurii și călduțe, sorbea ultimele picături de rouă de pe frunzele și petalele florilor.

— Bună dimineața! spuse el cățelului, cocoșului și Nușei, fiindcă

Soarele era binecrescut.

— Bună dimineața, răspunseră cățelul și cocoșul.

Numai Nușa rămase tăcută.

— Ei, bună dimineața tuturor, insistă Soarele; bună dimineața, Nușa!

Dar nici un răspuns. Nușa se gîndește la cu totul altceva.

Ieri, Ștefăniță și Adriana se jucau în curte și ea ciugulea iarbă prin preajma lor.

— Odată, spusese Ștefăniță, mama m-a lăsat să mă joc pînă seara tîrziu, atît de tîrziu încît pe cer a apărut Luna și eu am văzut-o.

— Așa? se miră Adriana. Și cum arată Luna?

— Seamănă cu un balon galben. E tare frumos noaptea cînd Luna se plimbă pe cer.

— Ce păcat că pe mine mama mă culcă totdeauna odată cu găinile, spuse oftînd Adriana.

Ei bine, de atunci Nușa nu mai are liniște. Se gîndește mereu la acest balon galben care se plimbă noaptea pe cer. Ce-i pasă ei de Soare, de cățel sau chiar de cocoș? Tare ar vrea să vadă Luna.

«Astă seară, își zise ea, m-am hotărît; nu intru în coteț nici... tăiată. Mă voi ascunde în boschetul de trandafiri.»

În sfîrșit, ziua s-a terminat. Ascunsă bine între crengile trandafirului, Nușa își repetă mereu:

«Nu vreau să dorm! Nu trebuie să dorm...»

Vai, cît îi e de somn, dar Nușa are o inimioară dîrză, vitează. Și rezistă... rezistă cu ochii mari deschiși.

Noaptea e neagră și Nușa nu mai poate distinge nimic din grădină. A început să tremure și-i e puțin cam frică.

Undeva, aproape, trosnește o cra-

că. Ce-o fi? Ah! O umbră fantastică se apropie de boschet. Pe Nușa o trec zeci de fiori. Dac-o fi o vulpe? Închide bine ochii și-și ține răsuflarea... Dar...

— Miauuu... se aude glasul leneș al motanului Pașa, care dispare tîrîndu-și umbra lungă printre perdelele nopții.

— Ah, n-a fost decît zevzecul de Pașa, își zice Nușa respirînd ușurată și deschizînd ochii.

— Aaaah!

Sus, deasupra crengilor corcodușului de alături, s-a ivit un balon galben, care scaldă toată grădina într-o lumină plăcută.

— Oh, ce frumoasă ești! exclamă Nușa.

— Cine-i? Cine ești tu? întreabă mirată Luna, care s-a coborît pînă deasupra florilor de trandafir.

— Sînt Nușa, găinușa...

— Găinușa?

— Ei, da, adică o găină.

Luna e uimită. N-a mai vorbit niciodată cu o găină. Auzise ea parcă ceva, dar păsările acestea se culcă totdeauna foarte devreme.

— Și tu ești frumoasă, răspunde Luna, învăluind găinușa cu razele ei!

Și s-au împrietenit.

— Trebuie să-mi continui drumul, spune deodată Luna. Mi-ar place să iau cu mine o amintire din partea ta.

Nușa își smulge trei pene, pe care vîntul le urcă îndată pe cer pînă la Lună.

— Mulțumesc, draga mea, spune Luna. Îți voi dărui și eu una dintre razele mele aurii. Îți vei putea face din ea o rochiță nouă.

Luna se depărtează și, obosită de emoții, Nușa cade adormită.

Soarele a început să zvînte picăturile de rouă de pe frunzele tran-

dafirului cînd... Ah! ia te uită! Așa ceva nu s-a mai văzut: Nușa îi trage un pui de somn, afară, cu ciocul rezemat de o crenguță și, priviți, e îmbrăcată toată în niște pene aurii, nemaivăzute.

— Cucuri... cucu... A zărit-o și cocoșul și, de emoție, s-a înecat.

Nușa se trezește. Bate din aripi și privește mîndră în jur. Cine mai este ca ea, o găinușă aurie?

Numai Pașa, el e singurul martor care știe că în noaptea aceasta, pentru prima oară în lume, Luna s-a întîlnit cu o găină.

În seara următoare astronomii au rămas uimiți. Pe cer, lîngă Lună. se iviseră trei steluțe noi, mici de tot. Ei n-au însă de unde să știe că nu-s stele, ci penele Nușei. Și continuă să-și bată capul ca să afle de unde or fi apărut.

UN NUME... EXTRAORDINAR!

În poiana unde locuiește Leul, regele animalelor, a fost adunat sfatul cel mare pentru a discuta o problemă importantă și urgentă.

Leul a primit de curînd în dar un pisoi, alb și pufos, căruia nu știe cum să-i zică. El caută pentru micul său favorit un nume cu totul deosebit, glorios, puternic și răsunător, mai dulce și mai cald, mai frumos și mai melodios decît toate numele celorlalte animale.

— A! cred că am găsit! zice Leul. Cerul este cel mai înalt, e deasupra tuturor. El este mai albastru și mai puternic decît orice,

așa că numele pisoiului va fi: CER!

— Mdaa... Cer este, desigur, un nume frumos, zise Maimuța. Dar oare a fi sus înseamnă a fi și puternic? Ieri, chiar eu am văzut cum cerul a fost acoperit tot de nori negri și amenințători.

— Așa-i, zise Leul. Vezi, la asta nu mă gîndisem. Ce-i drept, norii acoperă adesea cerul, așa că mi se pare mai înțelept să-i spunem pisoiului: NOR!

— Vai, ce nume frumos! se alintă șăgalnică Vulpea. Dar norii sînt oare atît de puternici cît spune Maimuța? Fiindcă, tot ieri, am văzut cum vîntul a alungat toți norii de pe cer.

— Da, da, se grăbi să recunoască Leul. Desigur, vîntul e mai puternic decît norii. Deci numele voinicelului meu pisoi ca fi: VÎNT! Și nimeni să nu mai crîcnească!

— Încîntător nume, zise tărăgănat Girafa. Dar n-ați văzut că și vîntul cel mai iute este oprit de către orice munte de piatră?

— Vai, așa-i, recunoscu Leul dezamăgit. Muntele oprește vîntul, care alungă norii, care acoperă cerul... Așa-i, pisoiul meu se va numi: MUNTE!

— O, ce nume măreț, șopti cu sfială un iepure. Dar, tot ieri, eu am văzut un șoarece care-și săpase o vizuină în munte și se instalase acolo cu toți șoriceii lui.

— Ce spui? Sări Leul supărat. Mdaa...de fapt, parc-am auzit și eu ceva despre asta, așa-i... Înseamnă că șoarecele ronțăie muntele, care oprește vîntul, care alungă norii, care acoperă cerul, deci șoarecele e cel mai puternic. Iată de ce pisoiul meu se va numi: ȘOARECE! și nu altfel.

— Vaaai, miorlăi pisoiul indignat. Dar cu toții știm că orice pisică

poate prinde un biet șoricel, vai de el...

— Așa-i, e drept, pe legea mea! zise Leul tot mai mîhnit. Desigur, pisica mănîncă șoarecele, șoarecele roade muntele, muntele oprește vîntul, vîntul alungă norii, norii acoperă cerul... Dar, dragii mei, e cumva cineva care să mănînce pisicile?

— O, nimeni... nimeni, nimeni! exclamară toți sfetnicii.

— Nuuu, nimeni, se alintă și pisica, ondulîndu-și coada.

— Păi atunci... URAAA! strigă Leul încîntat. De astă dată sigur am găsit. Este teribil, e minunat și sînt... sînt entuziasmat! Iată un nume cu adevărat extraordinar și minunat! Elefanți, sunați din trompete! și voi, maimuțe și girafe, alergați și dați sfoară-n toată țara, ca toți să știe că din voința mea suverană proclam azi și pentru totdeauna, ca nobilul, viteazul, gloriosul și neînvinsul meu mic favorit, gingaș și vioi, să se numească: PISOI!

TRENUL CEL CURIOS

În lung și-n lat, de la munte la mare, toată țara e străbătută de șinele de oțel ale căilor ferate. Pe șine circulă trenuri, mai încet sau mai repede, cu mărfuri, cu poștă sau călători. Cînd se întîlnesc, trenurile se salută fluierînd repede, repede, fiindcă totdeauna ele-s tare grăbite.

Iată unul nou și foarte frumos, colorat în alb și roșu, care poartă numărul 51.

S-a născut abia de cîteva săptămîni, într-o mare uzină, unde muncitorii i-au așezat, rînd pe rînd, ferestrele ca niște ochi și ușile ca niște guri, apoi roțile cu care a învățat să alerge... Cînd a fost gata,

și vopseaua-i proaspătă încă mai răspîndea mirosul acela de nou și curat, a fost luat în primire de un inginer și de un mecanic, care l-au pus să meargă înainte și înapoi, așa, de încercare, pentru a vedea dacă nu are nici un defect. Și trenul era tare bucuros să alerge, să fluiere, să se oprească...

Dar, mai ales era curios să vadă cît mai multe, de aceea privea în dreapta și-n stînga și se bucura de vederea fiecărui pom, a fiecărei case, a fiecărui copil și de mulțumire fluiera fără motiv, numai pentru că era vesel și-i venea să zburde.

— Hmm... zise inginerul, trenul acesta n-are defecte, dar e cam nu știu cum... cam prea curios și prea sensibil; parcă ar fi un poet.

— Așa ceva n-am mai văzut, adăugă și mecanicul care-l conducea. Ca să vezi, un tren poet...

Trenul se amuză de cele auzite și se strădui să fie cît mai silitor. Învăță să asculte repede de comenzi, să se oprească în toate stațiile și să pornească încetișor.

Apoi, într-o zi, el a fost dus într-o gară mare, adevărată, pe care scria BUCUREȘTI. Trenului nici nu-i veni să creadă că toată lumea strînsă acolo îl aștepta tocmai pe el: bătrîni care mergeau la pescuit, femei frumos îmbrăcate, militari, bărbați cu multe bagaje și o droaie de copii... Ușile sale se tot închid și se deschid, iar ferestrele se ridică și se coboară. Toată lumea e încîntată să meargă cu un tren nou-nouț, iar trenul e mulțumit fiindcă se vede apreciat și iubit de toți cei care vin la el.

Într-o gară îl așteaptă și o fetiță cu un buchet mare de lalele multicolore. Oare se va urca și ea într-un vagon?

Da, s-a urcat și acum trenul e

mîndru că o duce pe fetița blondă cu buchetul cel frumos.

*

Dar zilele trec și trenul s-a obișnuit cu drumul lui care e mereu același: de la București la Iași și înapoi. De multe ori e atent la ceea ce vorbesc călătorii care merg cu el.

— Eu mă duc la București, spune un băiețel cam ciufulit. Îmi place tare mult să mă plimb pe bulevardele și prin parcurile sale pline de flori, să admir vitrinele magazinelor cu jucării și cărți colorate.

— Așa e, răspunde o fată îmbrăcată într-un costum frumos de pionieră, dar mie-mi place mai mult la mare, care e atît de... mare și de albastră... și plină de valuri care aleargă mereu ca o turmă de miei ce se zbenguie...

— Da, și aerul de acolo are un parfum deosebit, adaugă altă fetiță, și briza, adică vîntul, are un gust ușor sărat, iar seara, cînd Luna se oglindește în valuri, totul pare ca într-un basm...

*

Trenul stă acum la depou și se gîndește la toate acestea. E trist. Trebuie să fie atît de frumos să te plimbi prin București și să vezi marea... Toată lumea, după muncă sau după școală, se distrează, numai el trebuie să stea aici părăsit în depou.

Și totuși... cum azi e duminică...

Simte că inima lui de metal a prins să se încălzească la gîndul care i-a încolțit și, deodată, s-a hotărît!

Încet, încet, alunecă domol pe șine, se strecoară pe poarta depoului și... iată-l că s-a și trezit pe Calea Griviței, în plin București.

«Ce plăcut este să te plimbi pe străzi, printre blocurile noi și să simți de aproape oamenii, copacii

— La parcul Herăstrău, îi răspunde acesta, cînd s-a oprit într-o stație.

și florile», își zice el tot mai vesel.

Iată, acum s-a luat la întrecere cu un tramvai.

— Unde mergi? îl întreabă trenul.

— Ce bună idee, răspunde trenul. Voi merge și eu la parc.

Încă puțin și a ajuns.

La intrarea în parc o păsărică îl zărește și strigă încîntată:

— Priviți, priviți! iată un tren care a pornit la plimbare.

Lumea se uită la el cam nedumerită, dar toți îi zîmbesc, îi fac semne și totul e atît de minunat.

Apoi, de sus de pe cer, l-a zărit un nor. S-a oprit mirat să admire acest spectacol nemaivăzut: un tren care se plimbă într-un parc! Pe urmă au venit să-l vadă și alți nori, așa că cerul s-a întunecat și, firește, a început să plouă.

La început această ploaie caldă i-a plăcut trenului: îl răcorea și-l curăța de praf. Apoi totul a început să devină tare ciudat: arborii au început să devină mai mari, iar oamenii, ba chiar și copiii, s-au lungit mult de tot. Pînă și florile erau acum mai înalte decît trenul, numai că nu crescuseră nici pomii, nici copiii și nici florile, ci... trenul nostru... «intrase la apă», așa ca o cămașă nouă, adică se micșorase din cauza apei de ploaie și acum devenise un trenuleț-jucărie, care stătea pitulat, uimit și puțin cam speriat sub o tufă.

«Vezi, își zise el în gînd, înseamnă că tot aveam eu un defect de fabricație. Numai că acum oare ce-o să mă fac?»

Tocmai atunci trecu pe lîngă el în fugă un băiețel brunet, cam de vreo opt ani, care-l stropi tot cu noroi.

— Vai! strigă trenulețul.

— Ce-i?... Aaa, zise băiatul oprindu-se, te-am stropit? Iartă-mă, am să te șterg cu batista. Dar ce faci aici? Te-a uitat vreun copil?

— Nu, răspunse trenulețul, m-am rătăcit.

— Vrei să vii cu mine? spuse atunci băiatul. Mă cheamă Aurel, am trecut în clasa a III-a și stau foarte aproape. Vrei?

— Vreau, vreau din toată inima, răspunse sfios trenulețul.

— Foarte bine. Vei fi prietenul meu, iar peste cîteva zile vom merge împreună la mare.

*

Pe o plajă însorită stau la soare doi buni prieteni: un băiat și un trenuleț vopsit în alb și roșu. Pe băiat îl cheamă Aurel, iar pe trenuleț este scris, mic de tot, numărul 51. Trenulețul se gîndește: «Ce bine e să fii mic, fiindcă trenurile cele mari nu vor ști niciodată ce-nseamnă să ai un prieten pentru toată viața, să stai alături de el pe o plajă însorită, plină de cochilii și să asculți cîntecul valurilor care vin... vin... vin cu miros de alge și gust sărat. Ce bine e să fii mic, să fii copil...

PASĂREA ALBASTRĂ

Era odată un băiețel pe care-l chema Aurel. El locuia la marginea satului în apropierea unei păduri.

Într-o dimineață, cînd se trezi, văzu o rază de soare care se plimba curioasă prin camera lui. Atunci, Aurel se îmbrăcă, bău cana cu lapte pe care i-o pregătise mama și o zbughi în pădure, călăuzit de raza de soare. Aici, trecînd prin frunzișul arborilor, raza își schimbă culoarea în verde proaspăt.

Aurel zburda și se juca cu raza de soare printre tufișuri. Raza se ascundea, apoi Aurel o găsea pe petalele unei flori sau pe frunza lată a unui brusture.

Deodată, pe o buturugă, Aurel zări o splendidă pasăre albastră, albastră de tot de la cioc și pînă la penele cozii.

— Bună ziua, spuse Aurel. Cît ești de frumoasă, păsărico.

— Bună ziua, răspunse pasărea.

— Ia te uită! Știi să vorbești?

N-ai vrea să-mi și cînți puțin?

— Nu, acum nu pot...

— Cînd vei putea?

— Numai după ce voi găsi un prieten care să țină mult la mine, spuse pasărea luîndu-și zborul.

— O, ce păcat că nu știe să cînte, își zise Aurel. Era atît de frumoasă, ca cerul dimineții.

Dar raza de soare se oprise acum pe-o ciupercă.

— A, și ciuperca e drăguță, șopti Aurel către călăuza sa, raza cea jucăușă.

Aplecîndu-se să mîngîie ciuperca, Aurel găsi pe jos un cuțitaș mic de tot, făcut din argint strălucitor. Îl ridică și se gîndi: «Probabil că l-a pierdut vreun pitic».

Cu ajutorul cuțitașului, Aurel își făcu un fluier dintr-o crenguță de salcie. Apoi începu să cînte din fluieraș o doină atît de frumoasă, încît în jurul său se strînseră toate

păsările pădurii. Numai pasărea albastră lipsea.

— Azi am o zi norocoasă, spuse Aurel. Am întîlnit o pasăre nemaivăzută, am găsit un cuțitaș, mi-am făcut un fluier și m-au admirat toate păsările cînd am cîntat. Ce bine e, adăugă el: pasărea era frumoasă și cuțitașul este folositor.

Mergînd mai departe prin pădure se simți deodată atras de ceva. Era un tufiș de zmeură, care-i oferea fructele sale roșii și parfumate.

Aurel așeză pe iarbă cuțitașul și fluierul, după care mîncă multe boabe gustoase de zmeură rubinie. Erau delicioase, reci și aromate.

Cînd s-a săturat și a dat să plece acasă, cuțitașul dispăruse.

— Ei, probabil că a venit piticul și l-a luat, își zise liniștit Aurel și plecă gîndind: «Pasărea era frumoasă, cuțitul era folositor, iar zmeura a fost bună și gustoasă».

Ajuns aproape de casă, el începu să cînte din fluier. Mama îl aștepta în grădinița din fața casei și-i cosea o cămașă.

Aurel îi povesti pe nerăsuflate aventurile sale din pădure.

Mama îl îmbrățișă și-l întrebă:

— Ce ți-a plăcut mai mult dintre toate cele pe care le-ai întîlnit?

— Pasărea albastră, mamă; era atît de frumoasă...

În acel moment se auzi un fîlfiit de aripi. Aurel întoarse capul

și... ce fericire! Pasărea lui albastră se așeză pe crengile caisului și... da, copii, începu să cînte nespus de frumos, așa cum Aurel nu mai auzise niciodată vreo pasăre cîntînd.

Era fericită, pentru că acum avea un prieten: pe Aurel, care-o iubea din tot sufletul, și dragostea lui simplă și curată îi dăruise iar cîntecul și fericirea.

CE-I DE FĂCUT ?

Era odată o fetiță pe care o chema Cireșica, pentru că umbla mereu îmbrăcată într-o rochiță roșie și cu ciorapi verzi. Ea locuia într-un sat, împreună cu părinții și bunica ei.

Într-o zi, bunica îi dărui un măr roșu, mare și tare frumos. Cireșica ar fi vrut să-l mănînce, dar se gîndi c-ar fi mai bine ca, mai întîi, să se plimbe și să se fudulească cu el. Așa că îl puse într-un coșuleț și o porni la plimbare prin lunca de la marginea satului.

Mergînd, ea tot legăna coșulețul și cînta plină de veselie. Dar, după un tufiș, îi apăru în cale un berbec.

— Bună ziua, berbecule, spuse Cireșica.

— Bună ziua, dar ce măr frumos ai! N-ai vrea să mi-l dai mie ca să-l duc unui mielușel?

— O, nu, berbecule; n-am să ți-l dau. Mărul e bun și frumos și, desigur, e și foarte gustos, așa că-l voi mînca eu singură.

Și Cireșica își continuă drumul tot învîrtind coșulețul și cîntînd. Cînd, ceva mai departe, se întîlni cu o vrăbiuță, care se legăna pe o creangă.

— Bună ziua, vrăbiuță, zise Cireșica.

— Bună ziua, răspunse păsărica, dar ce măr frumos ai! N-ai vrea să mi-l dai mie, pentru puișorii din cuib?

— Bună, Cireșica, dar n-ai vrea să-mi dai mie mărul cel frumos din coșuleț?

— Nici nu mă gîndesc. Poți să-l admiri cît vrei, dar de mîncat îl voi mînca singură. Trebuie să fie atît de gustos...

Cireșica mai merse puțin și, deodată, se întîlni cu un băietan, puțin mai mare decît ea.

— Bună ziua, băiatule, i se adresă Cireșica.

— Nici gînd, vrăbiuțo! Mărul e tare bun, așa că-l voi mînca numai eu singură.

Cireșica merse apoi mai departe, tot mai încîntată de faptul că mărul ei frumos e dorit de toți cei pe care-i întîlnește.

Iată, în cale-i apare și un vițeluș.

— Bună ziua, vițelule, zise Cireșica.

— Bună, bună, dar ce faci cu mărul acela, n-ai vrea să mi-l dăruiești?

— A, nu! Mi l-au mai cerut și berbecul, vrăbiuța și vițelul, dar mărul e bun și-l voi mînca eu singură.

— Așa? Atunci poate vrei să ne jucăm puțin de-a prinselea.

— Asta, da, îmi face plăcere. Hai, prinde-mă!

Cireșica așeză coșulețul cu mărul jos, lîngă un pom, și o zbughi la fugă. Dar băiatul apucă mărul și dispăru în goană.

Cireșica nu-l mai putu ajunge și era tristă.

Totuși, ce-i de făcut?

S-a dus mărul cel frumos, dar acum ea a aflat că nu-i bine să te lauzi și nici să faci poftă altora. De aceea se va întoarce acasă și-o va ruga pe bunicuța să-i mai dea... patru mere: unul pentru berbec, unul pentru vrăbiuță, altul pentru vițel și ultimul pentru ea.

Dar pentru băiat?

Nu, lui nu-i va aduce nici un măr, fiindcă nu-i frumos să iei cu de-a sila ceea ce nu-i al tău.

Și, gîndind așa, Cireșica a și ajuns acasă, unde bunica i-a dat patru mere frumoase, pe care ea le-a așezat în coșuleț, apoi a pornit din nou spre luncă, cîntînd veselă:

— Tra, la-la-la-la-la...

PASĂREA DE AUR

Unui sătean care trudea de zor pe ogor, în arșița soarelui de prînz, i se arătă odată în zbor o pasăre minunată, cu mult mai frumoasă decît orice pasăre cunoscută, care avea toate penele numai și numai de aur. Cum zbura în razele soarelui, penele ei răspîndeau sclipiri strălucitoare, care-ți luau ochii și te făceau să te crezi în altă lume, într-o lume minunată cum ar fi lumea basmelor.

Cînd văzu săteanul această pasăre măiastră rămase nemișcat și mut de uimire și admirație. Atunci, pasărea se așeză lin pe un ciot scorburos de copac, smulse cu ciocul o pană de aur din coada ei, o aruncă la picioarele țăranului și prinse a-i vorbi cu glas omenesc:

— Omule, nu te speria, fiindcă eu îţi doresc binele şi am venit să te ajut. Eu sînt pasărea norocului şi multă lume mă doreşte şi mă aşteaptă, dar eu mă duc totdeauna numai la oamenii pe care-i socotesc vrednici şi cinstiţi. Să ştii însă că norocul nu e o hazna fără fund, ci este aşa cum şi-l face omul. Dacă omul este harnic şi norocul lui va fi mare, iar dacă este leneş şi norocul îl va ocoli.

— Dar eu, grăi ţăranul, am muncit de cînd mă ştiu şi iată că am ajuns la patruzeci de ani, am patru copii şi abia am ce să le dau lor să mănînce, că eu şi nevasta mai mult răbdăm. Oare norocul meu pe unde va fi?

— Îl porţi cu tine, răspunse pasărea. El stă în hărnicia ta. Eu am venit numai să-ţi dau un mic ajutor. Ridică această pană de aur pe care ţi-am dăruit-o, du-te cu ea la oraş şi vinde-o unui bijutier, iar cu banii ce-i vei primi în schimbul ei gîndeşte-te bine ce ai de făcut. Harnic eşti, de vei avea şi puţină minte vei scăpa de sărăcie.

Zicînd acestea, pasărea bătu din aripi, se înălţă în văzduh şi pieri în largul zărilor, de parcă nici n-ar fi fost. Numai pana de aur rămăsese mărturie că totul se petrecuse aievea şi nu numai în vis.

Omul nostru ascultă de poveţele ce i le dăduse pasărea norocului. Vîndu pana în oraş şi primi pe ea bani buni, nu prea mulţi, dar, cîţi erau, pentru el valorau cît o întreagă avere.

Se gîndi mult timp ce să facă cu ei, cum să-i cheltuiască mai cu chibzuinţă şi, în cele din urmă, se hotărî să-şi cumpere doi cai, o vacă, un plug, alte unelte de plugărit şi tot ce-i mai trebuia pentru munca lui. Cu ce-i prisosi mai cumpără,

din alte sate, niște stupi de albine și pomi fructiferi pe care-i sădi pe lîngă casă. Nu irosi nici măcar un singur bănuț pe băutură, tutun sau alte lucruri nefolositoare.

Avînd acum toate aceste animale și unelte, omul împreună cu nevasta și copiii se așternură pe muncă și obținură roade bogate.

Văzînd această bunăstare a lui, mulți săteni se minunau și căutau să-l iscodească cum și în ce fel făcuse el de răzbise prin nevoi și se văzuse om cu stare; în ce fel își găsise norocul?

Aflînd minunata întîmplare, un chiabur rău și lacom se gîndi cum să facă să întîlnească pasărea năzdrăvană, iar dac-o afla-o, cum să obțină de la ea cît mai multe pene de aur, ca să se îmbogățească.

Tot frămîntîndu-se el așa, iată că în minte-i încolți un gînd viclean și veninos, care nu-i dădu pace

pînă ce nu puse deplină stăpînire pe el și nu-l duse la îndeplinire.

Așadar, omul nostru, frămîntat de chinurile lăcomiei, se așeză și întocmi un fel de laț, meșteșugit cu un arc, cu care gîndea el să poată prinde pasărea de aur.

Apoi, de a doua zi, se duse pe pămîntul său, ascunse bine lațul pe un ciot de copac, îl acoperi cu frunze și se puse pe așteptat.

Trecură așa două zile și țăranul își cam luase nădejdea, cînd, în cea de a treia zi, dis-de-dimineață, numai iată că cerul se umplu de razele cele strălucitoare pe care le împrăștiau penele de aur ale păsării norocului.

Omul se ridică în picioare și-i făcu semne desperate din mîini, strigînd cît îl ținea gura:

— Stai, pasăre frumoasă, oprește-ți zborul și ascultă și necazul meu.

Auzindu-i chemarea, pasărea începu a se lăsa în jos, iar omul îi spuse din nou:

— Odihnește-te puțin pe ciotul acela de copac pînă ce ți-oi spune povestea mea.

Pasărea se lăsă din zbor tocmai pe locul unde omul ascunsese capcana și aceasta, cum fu apăsată de greutatea păsării, haț, se închise și o prinse de picioare.

Cînd văzu acest lucru, chiaburul sări în sus de bucurie și-i strigă:

— Ei, păsărico dragă, pîn-aici ți-a fost. Acum pot să spun că mi-am prins norocul cu lațul. Am să te închid într-o colivie de fier și în fiecare an am să te jumulesc de toate penele tale de preț, iar tu vei face altele și așa am să devin cel mai bogat om.

Pasărea îi răspunse:

— Nu te bucura prea devreme, om fără minte și fără inimă! Rău ai făcut că nu te-ai mulțumit cu pana pe care ți-aș fi dat-o dacă aveai trebuință și te-ai lăsat condus de gînduri lacome și necinstite. Din cauza aceasta ai să pierzi și puținul pe care-l ai.

Zicînd acestea, pasărea întinse aripile către soare și dintr-o dată luă foc și arse împreună cu ciotul de copac uscat. În locul unde șezuse

ea nu mai era acum decît cenușă.

Văzînd întîmplarea, omul se înspăimîntă tare, se căi de ceea ce făcuse și plecă plîngînd spre casă. Mergînd pe drum se tot gîndea: ce-am făcut, ce-am făcut; adevărată este vorba din bătrîni care spune că «lăcomia pierde omenia».

Cînd ajunse acasă găsi altă nenorocire: casa lui arsese pînă-n temelie, iar nevasta și cei trei copii îl așteptau plîngînd în drum.

Acum spuse și el tuturor:

«Norocul, oameni buni, îl poartă fiecare cu sine. El este făcut numai din muncă, învățătură și cinste».

GHICI... GHICITOAREA MEA!

— Ce este ziua cerc și noaptea se face șarpe?

(cureaua)

— Ce e dulce și te duce și pe taler nu se-aduce?

(somnul)

— Am o casă cu patru uși: printr-una intru și prin trei ies afară.

(cămașa)

— Cine din negru se poate face roșu, ca apoi să devină gri?

(cărbunele)

— Care cer n-are stele?

(cerul gurii)

— Am o cloșcă: noaptea-și strînge puii, iar ziua-i risipește; cine-i?

(casa)

— Ce face iepurele la lumina Soarelui?

(umbră)

— Ce face cocoșul după ce a împlinit un an?

(merge pe-al doilea)

— Ce poartă un pionier avînd totuși mîinile libere?

(uniforma)

— Cine-i viu, dar fără viață?

(argintul viu — mercurul)

— Cui îi este teamă cel mai mult?

(fricosului)

— Care este apa... cea mai îmbrăcată?

(Marea Mînecii)

— Ce e în casă și afară în același timp?

(fereastra și ușa)

— Cine merge și tot stă pe loc?

(ceasul)

— Cine-și agită mereu aripile dar nu zboară niciodată?

(moara de vînt)

— Care este animalul cel mai curajos?

(șarpele, fiindcă are sînge rece)

— Ce e pe lume mai scurt și mai lung, mai încet și mai repede, mai disprețuit și mai regretat, mai prețuit și mai ușor de pierdut?

(timpul)

— De ce atunci cînd intră într-o cameră o pisică se uită mai întîi la dreapta și apoi la stînga?

(fiindcă nu se poate uita în același timp în ambele părți)

— Care este culmea fricii?

(să dai înapoi în fața unei pendule care «o ia înainte»)

— Care este culmea amabilității?

(să consolezi o salcie plîngătoare.)

— Care este culmea unui dresor?

(să facă să latre un cățel de ...usturoi)

CUPRINS

Lector : IOANA RICUS
Tehnoredactor : ELENA GĂRĂJĂU

Dat la cules 7.VIII.1975. Bun de tipar 15.X.1975. Apărut 1975. Comanda nr. 1 109.
Tiraj 36 000 broșate. Coli de tipar 5.

Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București
Republica Socialistă România
Comanda nr. 50 437

Lei 5,50